

Anna 30 vuotta Monikkovanhemmuus

Jännitystä oli ilmassa ja perhosia vatsassa, kun istuin puolisoni kanssa äitiyspoliklinikan odotusaulassa ja odottelimme niskapoimu-ultraan pääsyä. Miten ihanaa olisi nähdä meidän ikioma, hartaasti toivottu ja odotettu vauva. Jännitti myös, olisiko kaikki hyvin. Olin 21-vuotias ja tuntui, että olin ikuisuuden, koko elämäni, odottanut tätä hetkeä, että saisin oman vauvan. Nyt se oli vihdoin totta, olinhan raskaana. Ensimmäinen neuvolakäynti oli takana ja siellä oli ultralla varmistettu, että sydän sykki pienellä 8 viikoisella alkiolla. Nyt viikkoja oli reilu 11 takana.

“Olin juuri ennen huoneeseen pääsyä leikitelty puolisolteni, että entä jos niitä onkin kaksi. Kätilö jatkaa, ”niin, täällä on kaksi vauvaa, katsokaa vaikka”.

Tutkimuhuoneessa kätilö ultraa, pyörittelee ultraa moneen suuntaan. Pian, hieman epäröiden kysyy; ”niin, tiesittekö te, että täällä on kaks?” ”Mitä?!”, huudahdin ja mieheni naurahtaa vierelläni. Olin juuri ennen huoneeseen pääsyä leikitelty puolisolteni, että entä jos niitä onkin kaksi. Kätilö jatkaa, ”niin, täällä on kaksi vauvaa, katsokaa vaikka”. Ei voi olla totta, ajattelen mielessäni ja varmaan ääneenkin. Onni, helpotus, jännitys ja epäusko purkautuu itkun ja naurun sekaisena hörötyksenä. Kätilö onnittelee, ultraa loppuun ja toteaa, että niskapoimu on molemmilla ok. Hän haluaa vielä soittaa lääkärin huoneeseen varmistamaan, onko molemmilla oma istukka, vai ovatko kenties identtisiä. Lääkäri saapuu huoneeseen, onnittelee ja kysyy, mitä me vanhemmat ajattelemme asiasta. Kuin yhteen ääneen olemme sitä mieltä, että tähän oli iloinen yllätys, tervetuloa, me odotamme innolla. Nyt me saisimme kaksi vauvaa, ei-identtiset kaksoset. Molemmat omissa vesipusseissaan, omilla istukoillaan.

“Kuin yhteen ääneen olemme sitä mieltä, että tähän oli iloinen yllätys, tervetuloa, me odotamme innolla. Nyt me saisimme kaksi vauvaa, ei-identtiset kaksoset.”

Oli asiassa sulattelemista, vaikka tunsimmekin suurta ylpeyttä kaksosista. Piti alkaa pähkäilemään mitä kaikkea tarvitsimme, ainakin kaikkea tuplasti ja myös kaksostenrattaat. Osa ihmisistä ympärillä kauhisteli, että kuinka me pärjäisimme. Olin varma, että pärjäämme. Meillä oli tukiverkkoa paljon ympärillä ja tarvittaessa apukäsiä auttamassa. Eniten jännitti se, ehdinkö sittenkään valmistumaan koulusta, sillä laskettu aika osui marraskuun loppuun ja valmistuminen olisi 18. joulukuuta. Usein on mahdollista, että kaksoset syntyvät etuajassa.

Raskautta seurattiin tiiviisti äitiyspoliklinikalla ja neuvolassa. Raskaus eteni minun kohdallani hienosti, ilman ongelmia. Kun raskausviikkoja oli 37 ja risat, lääkäri päätti, että synnytys käynnistettäisiin isänpäivää seuraavana maanantaina, koska arveli, että vauvat ovat jo reilusti yli 3 kiloisia. Edeltävänä lauantaina, kun raskausviikot oli 38+1 ilman ennakoilmoitusta meni lapsivedet kotona ja lähdimme heti ohjeistuksen mukaisesti sairaalaan. Sairaalassa alkoi säännölliset supistukset ja vesien menosta 11 tuntia, varhain isänpäivän aamuna syntyi kaksi pientä poikaa alateitse, molemmat vajaa 3 kiloisia ja hyvävointinsa. Pääsimme siirtymään suoraan vierihoitoon, eikä pojat tarvitse tehohoitoa, vaikka siihen oli varauduttu. Olimme onnesta sekaisin. Kaksi pientä nyyttiä, ja ihan meidän ikiomia. Tuntui epätodelliselta.

“Tekemistä riitti ja välillä oli valvomisien kanssa rankkaakin, mutta oli tuplasti rakkauttakin vastapainona.”

Vauva-aika meni nopeasti, voisi sanoa, että ensimmäinen vauvavuosi hurautti hetkessä. Tekemistä riitti ja välillä oli valvomisien kanssa rankkaakin, mutta oli tuplasti rakkauttakin vastapainona. Nyt, kun pojat ovat jo pian 9-vuotiaita, kaipaen siihen hetkeen, kun he olivat vauvoja. Haluaisin edes hetken elää sitä tunnetta uudelleen; kaksi vauvaa, syli täynnä rakkautta. Tähän päivään saakka he ovat olleet erottamattomat. Edelleen löytyvät samasta sängystä joka ikinen aamu, vaikka olisivat illalla nukahtaneet omiin sänkyihinsä. Kaikki on mennyt tosi hyvin, kasvu ja kehitys on ikätasoisesti edennyt, vaikka melko pieniä syntyessään olivatkin.

Sydän muljahtaa ja hypähtää ilosta ja haikkeudesta, kun kuulen, että joku odottaa kaksosia tai näen kaksoset. Se on niin ainutlaatuista. Jos voin edes hivenen lohduttaa ja sanoa rohkaisevia sanoja tuleville monikkovanhemmille, niin haluan tehdä sen. Vaikka puhutaankin riskiraskaudesta, niin kaikki voi mennä hyvin. Ja vaikka on paljon työtä, niin kyllä se palkitseekin. On tuplasti ensihymyjä ja ensiaskeleita. Rohkaisen myös ottamaan apua vastaan, kun sitä tarjotaan ja pyytämään, jos sitä ei tarjota. Kaksosissa on jotakin tosi erityistä, heillä on aina toisensa.

“Elämässä ei mene aina kaikki niin kuin on suunnitellut, joskus 1+1=4. .”